

Nevada

Imogen Binnie

Traducció de Bel Olid

Pròleg de Judit K.

PRÒLEG

A càrrec de Judit K.

Si ets com jo, el 2013 estaves plena de culpa i buida de referents. Ho sé, sona terrible. Però això funciona així: soc d'una generació que ha crescut en un món on les persones trans han estat sempre explicades des del prisma de les persones cis. Ja fos des d'allò informatiu, asèptic i *tevetresí* o des de la faràndula *telecinquera* morbosa i esperpèntica, els retrats que s'han fet de nosaltres no anaven dirigits a nosaltres. Eren retrats trofeu, informes mèdics, restes d'un espoli, material diagnòstic. Entre dolentes de culebrot i fenòmens de circ, el que ens quedava era o l'armari o l'alteritat. Alteritat a ulls d'una normalitat que ha definit els paràmetres sota els quals podem existir i que són els ulls de la clínica –amb la seva cisheterosexualitat obligatòria i la problematització de tot allò que no hi encaixi–, o els ulls esgrogueïts d'una premsa hipersexualitzadora i escandalitzadora a parts iguals. Uns ulls institucionals i d'altres de quotidians, com els que et miren des de l'altre costat de la taula a l'entrevista de feina o els que et travessen des del fons del vagó quan vas en metro –i que no saps mai si et miren amb desig, amb odi o amb una barreja perillosa de totes dues coses. Mai els nostres ulls. Mai darrere de les càmeres; sempre al davant, amb un gran angular que deformi bé el que captura.

En els deu anys que han passat des de la publicació de *Nevada*, les coses han canviat. Les esquerdes en el binomi

sexe-gènere s'han anat fent cada cop més grans i, a través seu, s'hi ha esmunyit la nostra veu. Encara aguanta, ben forta, l'estructura. Probablement no caurà mai. Però entre les tuteles, les preguntes inoportunes i l'odi s'hi ha esmunyit la nostra veu. Hi ha hagut un canvi de paradigma. Els relats trans s'allunyen mica en mica de la mirada cis i, farta d'estereotips rancis, la societat comença a abraçar les nostres vivències. Tenyides de les particularitats del color trans, però en definitiva, vivències reals i humanes, allunyades dels focus del plató de televisió, de la redacció d'informatius o del manual diagnòstic de torn. Ja no som l'home del sac. Ja no som espècimens de laboratori. Ara som moltes coses i, entre aquestes, som trans.

La mundanització del nostre navegar el món és una petita revolució en un mar de canvis que agrada a la versió més optimista de mi. M'imagino històries sobre homes trans que són vigilants de pàrquing amants de l'ornitologia i se'n van al Delta de l'Ebre i són molt pesats i t'avorreixes de com són de pansits i s'enamoren i es deixen i van a un parc aquàtic i tenen epifanies quotidianes i es pensen trans però també es pensen vigilants de pàrquing, amants, avorrits, fotògrafs d'ocells. O històries sobre dones trans, que fan viatges intergalàctics i que a l'últim capítol rescaten, entre làsers i explosions, els ous del drac còsmic de les urpes d'una Confederació feixista de reptilians imperialistes. Però no esdevenen heroïnes perquè són trans, ho fan a més a més de ser trans. I entre marcians i parcs aquàtics et parlen de la síndrome de l'impostor que senten, o de la seva relació amb els seus genitals, o de la nostàlgia d'un passat que no ha existit mai, o de les drogues que prenien d'adolescents per evadir-se de la por de saber-se trans i trobar-se amb el rebuig dels altres.

Tanmateix, res d'això és possible sense trencar abans el motlle d'estereotips amb què ens han construït, i esdevenir no només agents actius en l'acte d'explicar-nos sinó també audiència amb inquietuds i perspectives pròpies. Sense situar la mirada trans en la centralitat en comptes de l'alteritat.

L'impuls de dirigir-nos a una audiència cis per explicar les nostres vivències i, d'alguna manera, fer-nos entendre i guanyar-nos un encaix dins de la norma, és molt difícil de defugir. Al cap i a la fi, vivim en un món cis que sovint no ens entén gaire, i en què continua sent necessari explicar qui som les persones trans i què és el que ens passa. Els nostres drets depenen, en gran mesura, d'aquest acte. Sorprenentment, però, una de les millors maneres d'explicar-nos ha estat precisament excenrar el centre, deixar de buscar aquest encaix i fer relats trans per a persones trans. No hi ha res que trenqui més els motlles que et són imposats que no fer-ne gaire cas i construir a l'esquena de qui t'hi vol fer encaixar. Potser és precisament per aquesta actitud que *Nevada* és considerat un dels llibres més influents de la literatura LGBTIQ+. Potser és per això que, en el seu desè aniversari, s'han venut els drets de publicació a diferents idiomes i serà distribuïda arreu de món. Però és sobretot perquè *Nevada* és un relat esmolat, intel·ligent i divertit; un relat no només de persones trans que fan *coses de persones trans*, sinó també sobre fugides endavant sense brúixola, precarietat, desamor, bloquejos emocionals... és una història rica, fresca i de vigència absoluta.

No es tracta, doncs, d'invisibilitzar les nostres vivències i passar-hi de puntetes, es tracta d'explicar-les com allò que són: veritats de la condició humana que defineixen sovint la nostra forma d'existir en el món però que no ens fan ni heroïques ni malvades, ens fan simplement reals. No es

tracta d'obviar la nostra perspectiva, es tracta d'incloure-la en personatges menys caricaturescs, menys esperpèntics. No es tracta, tampoc, de mastegar les nostres vivències i convertir-les en relats digeribles per un públic allunyat de nosaltres, sinó de saber-nos autoris i audiència i fer bona literatura. Els personatges de *Nevada* són imperfectes, problemàtics, incapaçs de comunicar-se bé fora d'entrades a *livejournal*, no són ni éssers de llum ni criminals de pel·li barata, són gent que fa el que pot en l'atzucac que és tot plegat.

Si ets com jo, quan es va publicar *Nevada* l'any 2013 et va passar absolutament per alt. És una llàstima, perquè les reflexions que s'hi intercalen entre fugides endavant en bicicleta posen paraules al que penso. De sobte soc jo al damunt de la bicicleta i soc a Nova York i tinc una vida precària i tot és *punk rock* i *no future*. M'és molt fàcil enfilar-m'hi. Al capdavall, una de les intencions de l'autora era omplir el buit que hi havia –i que en gran part encara hi ha– d'històries dirigides a un públic trans.

Llegir *Nevada* des de fora de la bombolla queer deu ser, sens dubte, una experiència potent i gratificant. Però, inevitablement, hi ha un valor afegit a connectar-hi des de la pròpia vivència. És meravellós llegir un relat de ficció i veure't constantment reflectida en el fil de pensament tant dels personatges com de l'autora. M'hi veig emmirallada encara avui, deu anys després de la seva publicació, perquè la vigència del seu retrat es manté. Si bé és cert que algunes coses han canviat molt els darrers temps, la necessitat de reconèixer-se en ficcions segueix sent molt viva.

Llibres com *Nevada* han contribuït a trencar amb la caricatura i ara quan, per exemple, un guionista de televisió incorpora un personatge trans a la trama, ho fa sense caure

en estereotips vulgars. Això no seria possible sense referents com la novel·la que tens a les mans, i això és una petita revolució, però de repercussions molt grans. Sense representacions realistes i curoses, només queda el buit. Un buit que durant massa temps l'han omplert els qui ens volen als marges: patologitzades, invisibles, culpables, avergonyides.

Si ets com jo, descobrir *Nevada* el 2013 t'hauria salvat una miqueta. Hauries tingut menys culpa, més referents, menys llàgrimes, més coordenades, menys altres, més tu.

Judit K.
Desembre del 2022

Per a la Pam, tot i que no és un llibre alegre.

De vegades podria ser molt fàcil acomiadar-se,
així que vinga, vinga, vinga, ves-te'n d'aquesta ciutat.

Die! Die! Die!, «155»

PRIMERA PART

Final d'octubre

1

«M'està ofegant. S'hi ha posat forta; dits al cartílag, em masega la tràquea i no puc respirar», pensa la Maria. De veritat que no pot respirar, però tant li fa. En un moment de la seva vida havia sigut una novetat, quan la posava tan calenta que l'ofeguessin com a l'Steph ofegar-la, però ara viuen juntes –en un pis amb un gat i molta llum– i la Maria no aconsegueix sentir ni un calfred.

Fa com si li anés la cosa. Amb les mans als canells de l'Steph, es recargola, tiba. No gaire fort, encara que l'Steph segurament és més forta que la Maria, o sigui que no és que la Maria pogués aturar l'Steph si anés de debò. I està calenta. Es refrega contra la cama de la Maria. Llavors l'Steph li treu una mà del coll, se l'endú a l'entreuix i es toca.

Evidentment, fingir requereix un cert art. Qualsevol és capaç d'adonar-se que el desplegament de gemecs i esbufecs d'actriu porno és fingit; però per convèncer algú que t'estima –algú a qui com a mínim segur que has estimat– que estàs present i ofegant-te i calentíssima, t'ho has de fer creure a tu mateixa també, en certa manera. I això fa la Maria.

Centra l'atenció en els dits de l'Steph que se li aferren al coll, en els malucs abundants de l'Steph contra els seus malucs ossuts, en la cara de l'Steph.

Ara l'Steph té els ulls tancats, però encara ets a temps de cagar-la. Pots intentar fingir, però si no convences ningú, no

es corre ningú, i llavors us heu de passar la tarda parlant de la vostra relació. La part del final està molt bé, el vi i mimar-se i tal, però les hores d'inseguretats i llàgrimes i sentiments que porten a la reconciliació no valen la pena.

L'Steph s'està corrent. No diu gaire res, quan es corre, ni crida ni fa soroll ni res, però es nota perquè se li tensen les espatlles i després se li relaxen. Se li tensen molt. El primer cop que van cardar, a la Maria li va fer por que es fes una contractura.

Ara li toca a la Maria. Ja sap que haurà de fingir. La relació de la Maria amb el seu cos és un desastre, amb prou feines és capaç de despullar-se davant de ningú, ja no diguem de tenir un orgasme amb algú a la mateixa habitació. Podria semblar impossible fingir, amb l'equipament que té la Maria, però sí que es pot. La Maria en sap força, de fingir. Una vegada una persona li va dir que quan se li corria a la boca, notava quan ja hi havia arribat perquè quan la cosa aquesta d'abans es convertia en la correguda normal, es tornava més salada. A l'Steph, però, no l'hi ha explicat ningú, o sigui que quan fa prou estona que està amorrada al piló perquè sigui plausible que la Maria tingui un orgasme, la Maria tensa les espatlles un segon i llavors les relaxa, també.

És absurd, sí. I immadur. La Maria li ha dit a l'Steph que li costa menys arribar-hi amb el sexe oral, però bàsicament li ha dit això perquè quan l'Steph l'hi menja, no pot explicar les històries perquè es pensa que li agraden a la Maria. Que de fet és culpa de la Maria, també.

Amb tot això, la Maria pot semblar una imbècil. Una mentidera malalta del control que ha de manegar-ho tot, que no té sentiments i que odia la seva nòvia. Però és la veritat. Fingeixes els orgasmes perquè vols que la teva

parella tingui la sensació que t'està follant esplèndidament, perquè et fa vergonya com de desconnectada estàs del cos i perquè et costa una barbaritat tenir un orgasme de veritat. Fas veure que t'agrada que t'estrangulin perquè a ella li agrada estrangular-te i, a més, fa quatre anys vas establir un precedent. I sembla que a l'Steph encara li va. Ves a saber.

El resum seria que la Maria no té cap esperança i vol protegir l'Steph. La Maria no es corre amb altra gent. Així que es treu les calces, deixa d'estar dins el seu cos i acaba a la lluna mentre intenta desesperadament fer les paus amb urgència amb la seva equipamenta, i mira de no pensar en com ha arribat a fotre-li la vida enlaire i què podria fer-hi. A més, a la Maria li agrada l'equipamenta de l'Steph, però d'alguna manera no suporta que la tingui així de gratis. Com li dius això a la teva xicota? Com t'ho fas perquè no sigui un problema? Més concretament, com fas que no sigui un problema per tranquil·litzar-te i corre't?

La Maria no ho sap, així que fingeix. Es desploma, fa cara de descansada. Diu: ostres, nena, mare meva.

L'Steph somriu. Puja pel llit per posar el cap al buit que forma l'espatlla de la Maria.

Ets tan sexi, coi, diu l'Steph.

Espera, diu la Maria, i intenta que sembli que està tan perduda en el sublim que no pot ni parlar.

Ha.

2

Les dones trans de la vida real són diferents de les dones trans de la televisió. Per començar, quan et desfàs de la perplexitat, les idees errònies i el misteri, són com a mínim tan avorrides com tothom. Ai, neurosi! Ai, trauma! Ai, mi-reu-me, el passat m'ha deixat feta una merda i encara hi estic treballant! Tot i que els programes de la tele i les pel·lis dolentes puguin fer l'efecte contrari, no tenen res que sigui especialment interessant. També és veritat que potser la Maria podria no estar sent imparcial.

Voldria que la gent ho entengués sense que els ho hagués d'explicar. Sempre és impossible saber què deu haver donat per fet la penya. La gent acostuma a donar per fet que les dones trans són drag queens superdivertides i vulgars, o tios heteros tristos, patètics, pervertits i confosos, com a mínim fins que estalvien prou per fer-se l'«operació de canvi de sexe», llavors ja són com qualsevol altra dona. O alguna cosa així? Però la Maria està del pal: col·lega, ei, a mi ja no em llegeix com a trans ningú. Els paios heteros d'una certa edat em tiren la canya a la feina, i en tots aquests anys de transició no he pogut estalviar ni per a unes botes decents.

Ser una dona trans és això: la Maria treballa en una llibreria de segona mà enorme a Lower Manhattan. És un lloc horrorós. La propietària és una dona molt rica, una harpia que es passa la vida o bé absent o bé controlant-ho tot. Els